

HAINA CARE LIPSEA

Sheila Kindred

Bazată pe o întâmplare adevărată

„Eu, Domnul, voi ierta pe cine vreau Eu să iert, dar vouă vi se cere să-i iertați pe toți oamenii”
(Doctrină și legăminte 64:10).

Mamă, haina mea a dispărut!”, a spus Brad. Era timpul să plece acasă de la Biserică, dar Brad nu putea să-și găsească haina pe cuier.

„Ești sigur că ai acolo agățat-o?”, a întrebat mama.

„Da. Era chiar aici.” Haina lui Brad era de culoare albastru deschis cu roșu. Era greu să nu o vezi.

„Poate a fost mutată. Să ne uităm prin clădire”, a spus tata.

Mama, tata și Brad au mers să verifice în camere diferite. Au căutat în cutia cu lucruri pierdute și găsite, în capelă, în clasa Școlii de duminică a lui Brad, în încăperea Școlii Primare și pe fiecare cuier cu haine. S-au uitat chiar și în băi, dar nu au găsit haina.

„Probabil cineva a luat-o din greșeală. Sunt sigur că o vor aduce înapoi săptămâna viitoare imediat ce își vor da seama că nu este a lor”, a spus tata.

„Între timp, poți să porți haina ta cea veche”, a spus mama.

Brad s-a încruntat. Nu-i plăcea vechea haină. Era subțire, decolorată și prea mică pentru el. Îi plăcea cum haina sa nouă cu roșu și albastru îl făcea să se simtă ca un super erou.

„Probabil, cineva a văzut cât de grozav arată haina mea și a furat-o”, s-a gândit Brad. Cum putea să se întâmple aceasta la Biserică? Fiecare care era acolo se presupunea că este cinstit. Brad nu avea să-l lase pe hoț să-i ia haina. Avea un plan. Duminică viitoare, va privi atent să vadă cine poartă haina lui. Apoi, îl va înhăța din spate și va striga: „Stop, hoțule!”. Ii va părea rău că a luat-o.

Brad aștepta cu nerăbdare duminică viitoare pentru a-și pune în practică planul. Dar duminică următoare a fost prea cald pentru haine și la fel a fost și duminică de după.

Duminică imediat următoare, Brad a privit suspicios la toți băieții de la Școala Primară gândindu-se cine i-a furat haina. Să fi fost un băiat înalt? Sau poate să fi fost o fată? Simțea că nu putea avea încredere în nimeni. Lui Brad nu-i plăcea acest sentiment.

După încheierea activităților, Brad a alergat în spatele clădirii privind familiile punându-și hainele. Dat nu a văzut nicăieri haina lui. El a verificat din nou chiar și

la cutia cu lucruri pierdute și găsite... dar nici urmă de haină. Unde ar putea fi?

Pe drumul spre casă, Brad s-a gândit la un alt plan. Se va ruga. El știa că Tatăl Ceresc ar putea găsi lucruri pierdute. În acea noapte, Brad s-a rugat și a spus: „Tată Ceresc, te rog spune-mi cine mi-a luat haina? O doresc înapoi”.

Brad aștepta ca numele sau fața hoțului să îi vină în minte. Dar a început să se gândească la prietenul lui, Carl. Brad, de obicei, stătea lângă Carl la Societatea Primară. Ei glumeau și râdeau foarte mult împreună. Dar Carl nu mai fusese la Biserică de câteva săptămâni. Lui Brad îi era dor de el.

Și dacă chiar Carl luase haina lui? Poate lui Carl îi era frică să vină, acum, la Biserică, deoarece se gândea că Brad nu avea să mai fie prietenul lui. Brad voia ca totuși Carl să vină la Biserică din nou. Dacă luase Carl haina lui, s-a hotărât Brad, nu va țipa la el. Îl va ierta.

Brad s-a urcat în pat simțindu-se mai bine.

Duminică viitoare, la Societatea Primară, Carl nu era prezent, dar era un băiat nou. El purta o cravată cu dungi roșii și albastre.

„Grozavă cravată”, a spus Brad așezându-se lângă băiatul cel nou. „Te face să arăți ca un super erou.”

Băiatul a zâmbit.

Brad, de asemenea. Nu mai căuta hoți. El căuta prieteni. ●

Autoarea articolului locuiește în Iowa, S.U.A.